

τῶν κυμάτων. Ἐρχομένη πρὸς τὴν Σιμινόλαν, ἡ σκιά αὐτὴ ἐπανελάμβανε τὰ θρηνώδη ἄνθρωποι, αἵτινα ἐτραγώδιε δ' Ἀνίκητος Ἀετός, τὴν ἐσπέραν καθ' ἣν εἶχε συναντήσει τὴν λατρευομένην ὑπ' αὐτοῦ κόρην. Ἡ σκιά αὐτὴ ἦτο ἡ ψυχὴ τοῦ νέου πολεμιστοῦ, ἥτις ἤρχετο νὰ παρηγορήσῃ τὴν τεθλιμμένην οὐντροφὸν του.

Λέγεται δέ, ὅτι ἀνῆγγεilen εἰς τὴν πενθοῦσαν κόρην, ὅτι τὴν ἡμέραν τοῦ γάμου της μετὰ τοῦ Νικητῶν θέλει μεταβῇ καὶ αὐτὴ εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Μεγάλου Πνεύματος, ἐνθα ἐμελλον νὰ ἐνωθῶσι διὰ παντός.

Ἡ ἡμέρα, καθ' ἣν ὁ Νικητὴς τῶν Νικητῶν μέλλει νὰ συζευχθῇ τὴν Σιμινόλαν φθάνει.

Ὁ διερμηνεύς τῶν νόμων τοῦ Μεγάλου Πνεύματος μετέβη ἤδη εἰς τὸν ναόν, ὅπου θέλει τελεσθῇ ὁ γάμος. Ἐρχεται ἤδη καὶ ἡ Σιμινόλα, συνοδευομένη ὑπὸ τοῦ πατρὸς της καὶ πλήθους ἐκ τῶν διασημωτέρων πολεμιστῶν τῆς φυλῆς. Τὸ πρόσωπον τοῦ δυστυχχοῦ ἀρχηγοῦ ἐξέφραζε τὴν μεγαλητέραν οδύνην. Πρὶν ἡ ἀρχὴς ἡ τελετὴ, ἐπικαλεῖται τὴν ἐπιήκειαν τοῦ Νικητοῦ τῶν Νικητῶν, χάριν τῆς περιούτου θυγατρὸς του.

— Πολεμιστὰ, λέγει μὲ φωνὴν τρέμουσαν, ἀλλὰ σταθερότητα ἀνδρικὴν ἐκφράζουσιν, ναι μὲν, σοὶ ὑπεσχέθην τὴν θυγατέρα μου, ἀλλ' ὁ γάμος οὗτος θέλει τὴν φονεύει· ἴδε τὴν, σκιάν μᾶλλον ἢ ζῶσαν ὁμοιάζει. Ἀπάλλαξόν με τῆς ὑποσχέσεώς μου, παραιτήσου, ναι παραιτήσου, τοῦ μονογενοῦς τέκνου μου, ἄφες αὐτὴν νὰ κλαίῃ ἐν τῇ μονώτει της, τὸν ἀποθανόντα σύζυγόν της, καὶ ἀντὶ τούτου σοὶ παραχωρῶ τὸν βιθμόν μου, τὴν ἀρχηγείαν μου. Ἄς σὲ συγκινήσῃ ἡ θλῖψις ἐνὸς πατρὸς, γενναῖε μαχητὰ, τὸ Μέγα Πνεῦμα θέλει σὲ ἀνταμείψῃ διὰ τὴν πράξιν σου ταύτην ἐνταῦθα καὶ ἐν τῇ βασιλείᾳ του. Εἶπα.

— Μὲ ὑπεσχέθης τὴν Σιμινόλην, ὡς ἀρχηγὸς τῆς φυλῆς μας, δὲν δύναται νὰ μοὶ τὴν ἀρνηθῇς ὡς πατὴρ, ἀπήντησεν ὁ ἀκαμπτος πολεμιστὴς, διὰ φωνῆς ἀγέρωχου.

— Λειτουργεῖ τοῦ Μεγάλου Πνεύματος, σύζευξεν τὸν σκληρόν τοῦτον ἱερακα μετὰ τῆς γλυκεῖας αὐτῆς περιστερᾶς, εἶπε τότε ὁ δυστυχὴς γέρον, μὲ φωνὴν πνιγομένην εἰς τὰ δάκρυα.

Ἐν τούτοις ἡ Σιμινόλη ἐφαίνετο ξένη πρὸς πᾶν τὸ περὶ αὐτὴν συμβαῖνον, τὰ ὁμοιατὰ της προσηλοῦντο πρὸς ἐνὸς μέρους τοῦ ναοῦ. Ἀλλὰ μόλις ὁ λειτουργὸς ἤρχισεν τὴν τελετὴν καὶ ἡ πιτωχὴ παῖς ἐπεσεν ἱπποῦς παρὰ τοὺς πόδας τοῦ ἀναξίου μελλονόμου της. Οὗτος ἠθέλησε νὰ τὴν βοηθήσῃ, ἀλλ' ἐγγίζων τὸ σῶμα τοῦ θύματός της, ἐπέσε καὶ αὐτὸς νεκρὸς, ὡς ἀνβληθεὶς ὑπὸ κεραυνοῦ. Ἐπειτα ἐφάνη ἀμέσως ἡ ψυχὴ τῆς θυγατρὸς τοῦ γέροντος ἀρχηγοῦ ἐν συνοδείᾳ μετὰ τῆς ψυχῆς τοῦ προσφιλοῦς συζύγου της, αἵτινες ὕψοντο ἐπὶ ὠραίου λευκοῦ ἵππου εἰς τὸ βασίλειον τοῦ Μεγάλου Πνεύματος. Ἐξ ἑτέρου ἐφάνη

καὶ ἡ ψυχὴ τοῦ Νικητοῦ τῶν Νικητῶν, φέγουσα συγχρόνως ἐπὶ μαύρου ἵππου εἰς τὸ σκοτεινὸν κατοίκημα τῶν κακῶν.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).

ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ ΕΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑ.

ΤΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ ΤΟΥ ΜΙΚΡΟΥ ΜΑΥΡΙΚΙΟΥ.

(Συνέχεια, ἴδε φυλλάδιον 112.)

— 100 —

Α'.

Νέα συμβάντα.

Ἀφήτας τὸν Μιχαὴλ, ὁ νέος ὁδοπόρος, ἐξηκολούθησε τὸν δρόμον του, καὶ μολοῦ νῦν δὲν ἐλθισμένει τὴν τόσον εὐτυχῶς καὶ μάλιστα τόσον ἀνελπίστως διελθούσαν νύκτα, ἤρχισεν ὀλίγον κατ' ὀλίγον νὰ συναισθάνεται ἐκλείπον τὸ θάρρος. Ἡ ἐπιβροία τοῦ σταυροῦ ἐφαίνετο ἐλαττωμένη, καθ' ὅσον τὸ ἀντικείμενον ἀπεμακρύνετο. Εἶναι δυστυχῶς ἀληθές ὅτι ὁ πόθος τοῦ θρησκευτικοῦ ζήλου, ὁ ἐμψυχὼν ἡμᾶς ἀκαταπαύστως, μᾶς ἐγκαταλείπει συχνότερα μετὰ βραχείαν διακοπὴν. Ὁ Μαυρίκιος ἦτο εἰς τὰς δυσχερεῖς ἐκείνας περιστάσεις, ὅτε εἶδε τοὺς διὰ τῶν ὀφθαλμῶν των τόσον φρικώδεις ἐκείνους ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους τοσάκις ἐφαντάσθη καὶ ἔφριξε. Δύο χωροφύλακες μὲ τὸ τυφέκιον ἐπὶ τῶν ὤμων καὶ τὴν σπάθην παρὰ τὸν μηρόν, ὀδηγοῦντες ἓνα κακοποιὸν χειροδεμένον, ἐβάδιζον μὲ δῆμα ταχύ καὶ ἐπροχώρησαν μετ' ὀλίγον ἐνώπιον τοῦ Μαυρίκιου, ὅστις ἔφριξεν εἰς τὴν θέαν. Ὁ εἰς ἐξ αὐτῶν τὸν ἐχαιρέτησε μὲ τόνον ἀπότομον, καὶ τὸ παιδίον ἀφῆρσε τὸν πῖλόν του μετ' ἄκρας ταπεινώσεως. Ὅτε δ' ἐπροχώρησαν ὀλίγα βήματα, ὁ αὐτὸς χωροφύλαξ ἐστράφη πρὸς τὸν Μαυρίκιον, τὸν ἐθεώρησεν ἀνεῶς καὶ ἐφάνη εἰπὼν, λέξεις τινὰς περὶ αὐτοῦ. Ὁ δυστυχὴς Μαυρίκιος ἴδρωσεν ἐκ τῆς ἀγωνίας, καὶ δὲν συνῆλθεν, εἰμὴ ἄφοῦ εἶδεν αὐτοὺς πολὺ μακρὰν, ἢ μᾶλλον ἄφοῦ δὲν τοὺς ἐόλεπε πλέον.

Ἐβάδιζε πρὸ πολλοῦ, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων προσηλωμένους εἰς τὰ προσφιλῆ ἐκεῖνα ὄρη, τὰ ὁποῖα ἐόλεπε πάντοτε μακρὰν, ὅτε ἴδεν ἐνώπιόν του ἁμαξάν τινα ὠραίαν. Εἷς κύριος καὶ μία κυρία μόνει ἐκάθηντο ἐντὸς τοῦ ὁχήματος. Ὁ Μαυρίκιος τοὺς ἐθεώρησε μετὰ περιεργείας καὶ τοὺς ἐχαιρέτησεν· ὁ τότε πνέων ἄνεμος ἐπαίξε μὲ τὴν μακρὰν καὶ καστιανὴν κόμην περίξ τῆς χαρίεσσης κεφαλῆς του, καὶ μολονόι οἱ ἵπποι ἐβάδιζον ἄρκετὰ κατεσκευασμένως, ἡ κυρία ἔλαβε καιρὸν νὰ παρατηρήσῃ τὸ παιδίον ταῦτο. Αἶφνης ἔκαμε κίνημα ἐκπλήξεως, καὶ ἀφῆκε κραυγὴν. Τὸ ὄχημα ἐπαύθη, καὶ ἀμρότεροι οἱ ἐν αὐτῷ, θέσαντες τὴν κεφαλὴν εἰς τὸ θυρίδιον, παρετή-

ρησαν τὸν Μαυρίκιον, ἀνταλλάσσοντας λόγους πολλὰ ζωηρούς.

Τῷ ἔκαμον σημείον νὰ πλησιάσῃ καὶ ὑπήκουσε μετὰ φόβου. Ὅταν δὲ ἔφθασεν εἰς εἰκοσι θημάτων ἀπόστασιν, ἡ κυρία ἀνέκραξε. — Δὲν ἤθελες εἰπεῖ ὅτι εἶναι ὁ ἴδιος; Ὁ κύριος ἐκινήθη ἀπὸ τῆς ἀμάξης καὶ ἐπλησίασε τὸν Μαυρίκιον. Τότε τὸ πτωχὸν παιδίον ἐταράχθη, καὶ ἀνῆλθον νὰ τολμήσῃ, ἤθελε φύγει. Ὁ κύριος τὸν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρός, καὶ τὸν ἐθεώρει μετὰ προσοχῆς περιπαθοῦς.

— Τὰ γαλανὰ αὐτὰ μάτια! τὰ καστανὰ ταῦτα καὶ σγουρά μαλλιά! αὐτὸ τὸ στόμα! . . . Θεέ μου! . . . Τοιαῦτα ἦσαν αἱ σκέψεις τὰς ὁποίας ἔκαμεν μεγαλοφώνως ἐνώπιον γέροντός τινος ὑπέρειτου, ὅστις ἔτρεξε καὶ ἐθεώρει τὸν Μαυρίκιον μετὰ τῆς αὐτῆς ἐκπληξίως.

— Τὸ ὄνομά σου, τέκνον μου; τῷ εἶπεν ὁ κύριος. Ὁ Μαυρίκιος δὲν ἀμφίβαλεν ὅτι οἱ ἄνθρωποι οὗτοι δὲν ἔχουσιν τὸν ἀναγνωρίσει, διότι τὸν εἶχον χαρακτηρίσει εἰς τινὰ τόπον ἐνθα ἔπραξε τὰς ἀνοησίας του. Ἀνεμνήσθη αἰφνης τὸν ψυθουρισμὸν τῶν χωροφυλάκων καὶ ἐπίστευσεν ἐκυτὸν χαμένον ἐὰν ἐδῆλου τὸ ἀληθές ὄνομά του, τὸ ὁποῖον εἶχε τοσάκις εἰπεῖ ἐνθυμήθη ὅτι ὁ πατήρ του τὸν ἐκάλει ἀείποτε δι' ἑλληνικοῦ ὀνόματος Θεόδωρον, διότι τῷ ἔλεγεν ὅτι τοῦτο ἐτήμαινε, ὅτι ἦτο δῶρον τοῦ Θεοῦ, καὶ ὁ Μαυρίκιος εἶπεν ἐρυθριῶν, ὅτι ὠνομάζετο Θεόδωρος.

Ἐρωτηθεὶς περὶ τῶν γονέων καὶ τοῦ σκοποῦ τῆς ὁδοπορίας, δὲν ὑπῆρξεν εὐκρινέστερος. — Εἶμαι ἕνας ὀρφανός, εἶπε, ζητῶ νὰ γίνω βοσκὸς εἰς τὰ περίχωρα ἐδῶ. Ἡ κυρία, ἥτις τὸν ἐθεώρει μετὰ συγκινήσεως, εἶπεν αὐτῷ. — Εἶσαι μόνος τέκνον μου; εἶσαι κουρασμένος, ἀνάθα εἰς τὸ ὄχημά μας. . . θὰ σὲ ἀφήσωμεν ὅπου θελήσῃς.

Ὁ Μαυρίκιος, εἰς σύγχυσιν καὶ ταραχὴν εὐρισκόμενος, ὑπήκουσε μηχανικῶς, καὶ ἐκπληττόμενος καὶ εὐχαριστούμενος. Οὐδέποτε εἶχεν ἀκούσει φωνὰς τόσο γλυκείας, οὐδὲ εἶχεν ἰδεῖ κυρίαν τόσο ὡραίαν. Αὐτὴ τὸν ἔβαλε νὰ καθίσῃ ἐνώπιόν της, τὸν ἐθεώρησεν ἀκόμη καὶ τὸν ἐθάψιψε. Μετὰ τινὰ ὥραν ἐνρῦσε τὸ πρόσωπόν της διὰ τῶν χειρῶν καὶ ὅταν ἀπέσυρεν αὐτὰς ἦτο περίβρεκτος ἐκ τῶν δακρύων. Ὁ κύριος εἶπεν εἰς τὴν κυρίαν. — Ἐὰν ἡ παρουσία σου σὲ χάνει τοιοῦτον ἀποτέλεσμα, πρέπει νὰ χωριθῶμεν ἀπ' αὐτοῦ. — Ἄ! ἀνέκραξεν αὐτὴ, ἐπιθύμειν νὰ μὴ μὲ ἄφινε ποτέ!

Τέλος, φθάσαντες ἐνώπιον πύργου, ἐπρότειναν εἰς τὸν Μαυρίκιον νὰ ἔμβῃ μετ' αὐτῶν ἐκεῖ καὶ νὰ διέλθῃ τὴν νύκτα, τὸ ὁποῖον ἐδέχθη ὁ Μαυρίκιος, μὴ δυνάμενος νὰ ἐννοῇ τὰ περὶ αὐτόν. Ἐν τούτοις ἐνόησε τὴν διαφορὰν τοῦ οἰκήματος τῆς χθὲς ἀπὸ τὴν τὴν παροῦσαν νύκτα. εἰς μεγαλοπρεπὲς πύργου δὲν εἶχε καὶ σύγκρισιν μὲ εἷς καλύδιον κινήτόν. Τὰ πάντα ἦσαν εἰς ἀναλογίαν. Ὁ Μαυρίκιος ὑπῆρξεν εἰς προσφιλέως μικρός, ἐπεριποιεῖτο τοὺς ὑπηρετάς, καὶ κατώκησεν ἐντὸς κομποῦ θαλάμου Ἄλλ' ἦτο πολὺ κατώτερος ἐνώπιον τοιαύτης μεγαλοπρεπείας.

Τῷ ἐπρότεινα τὴν ἐπαύριον νὰ τῷ ζητήσῃ θεοσιν ποιμένος εἰς τὴν γειτονίαν. — Ἀφ' οὗ, τῷ εἶπεν ἡ κυρία, δὲν προτιμᾷς νὰ μείνῃς μαζὶ μας; Θέλεις, ἀγαπητέ μου Θεόδωρε νὰ ἀναπληρώσῃς τὸν υἱὸν μου τὸν ὁποῖον ἔχασα; . . Καὶ ἐὼς ἔχασες τοὺς γονεῖς σου, θὰ ἤμειθα πατήρ καὶ μήτηρ σου, εἰς τὰς λέξεις ταύτας τὸ παιδίον ἤρχισε νὰ κλαίῃ. Ἡ κυρία, ἥτις εἶδεν εἰς τὰ δάκρυα ταῦτα ἀγνὸν αἰσθημα ἐγνωμοσύνης, συνεκινήθη. Ἄλλ' ἤθελε συγκινήθῃ ὀλιγώτερον ἐὰν ἤξευρεν ὅτι ὁ Μαυρίκιος ἐδάκρυσεν ἐνθυμούμενος τὸν πτωχὸν πατέρα του, καὶ ὅτι μετὰ καρδίας συντηριμμένης ἔλεγε καθ' ἑαυτόν. — Ὅχι, ὄχι, δὲν θὰ τὸν ἀφήσω. Δὲν εἶπε τίποτε περισσότερον πρὸς τὸ παρόν. Ἡ κυρία προσέθηκε μόνον. — Εἶσαι ἐλεύθερος, τέκνον μου, μὴ φοβέσαι νὰ σε κρατήσω ἀφ' οὗ δὲν θέλεις ἄλλ' ἐὰν μὲ ἀγαπᾷς, ὀλιγον, μὴ μὲ ἀφίνης ἀκόμη.

ΛΑ.

Ὁ πύργος τοῦ Βαράν.

Ὁ κύριος μεταχειρίσθη ἄλλον τρόπον διὰ νὰ τὸν καταπίσῃ πλέον ἐντελῶς. Τῷ ἔδειξεν ὅλα τὰ παιγνίδια, ὅσ' ἀγαποῦν τὰ τέκνα τοιαύτης ἡλικίας· τῷ ἔδωκε στεφάνας, στροβίλους (*) τόξα καὶ βέλη, σφαῖρας κτλ. τὸ βίψιμον τοῦ πιστολίου τῷ ἐκίνησε ζωηρὸν ἐνδιαφέρον· ἀλλ' οὐδὲν τὸν ἐθέλεε τόσο ὅσον εἰς μικρὸς ἵππος τὸν ὁποῖον ἔπαιε το ἡμῖς τῆς ἡμέρας. Προσθήσεται εἰς ταῦτα τὰ χαροδόπητα, τὰ κομψὰ ἐνδοματά, τέλος ὅλας τὰς ἐπιδείξεις τῆς πολυτελείας. Καὶ ἔπειτα ὁ Μαυρίκιος ἐβλεπεν ὅτι ἐπρόξενει εὐχαρίστησιν εἰς δύο δυστυχεῖς, ἀφίνων ἑαυτὸν καταπληρούμενον ὑπὸ θωπειῶν. Οἱ τρόποι του οἱ ἀδέξιοι καὶ σκαιοὶ μετεβάλλοντο εἰς εὐγενεῖς καὶ ἀξιεπράστους, οἱ λόγοι του ἦσαν ἀφελεῖς καὶ θελκτικοί, ὥστε πολλάκις ἤκουσε τὴν κυρίαν λέγουσαν μετὰ τρυφερότητος. — Εἶναι ἡ εἰκὼν τοῦ! Ὁ Θεὸς μᾶς τὸν ἔδωκε διὰ νὰ μᾶς παρηγορήσῃ.

Οἱ ὑπηρεταί, βλέποντες καθεκάστην τὴν εὐνοίαν τὴν πρὸς τὸν Κ. Θεόδωρον αὐξανομένην, ἐσυνήθιζον νὰ τὸν μεταχειρίζονται μετὰ πλειοτέρου σεβασμοῦ, ἀλλ' ἐπίσης καὶ ὁ Κ. Θεόδωρος ἐσυνεῖνισε μετ' ὀλιγον νὰ φυλάττῃ τὸν ἀρμόζοντα αὐτῷ χαρακτήρα, καὶ οὕτω παρήρχετο ὁ καιρός. Ἐν τούτοις ἡ συνειδησις τὸν ἐδίωκε, καὶ εἰς αὐτόν τὸν πύργον τοῦ Βαράν καὶ τοσοῦτον ὥστε πολλάκις ἐψιθύριζεν. — Ἀπαῖς τοὺς εὐεργέτας σου, λησμονεῖς τὸν πατέρα σου· δὲν δύνασαι νὰ ζῇς ἐδῶ πάντοτε.

Ἐλαβε τὴν ἄδειαν νὰ περιηγῇ εἰς τὰ περίχωρα. Εἰς τινὰ τῶν ἐκδρομῶν τούτων εἶδε μικρὸν τι παιδίον καθήμενον εἰς τὴν ἄκραν τῆς ὁδοῦ. Ἐφαίνετο κηκοπιακός. Ὁ Μαυρίκιος, ὅστις ἐνθυμεῖτο τὸ παρθεῖν, ἐπλησίασε μετὰ συμφέροντος εἰς αὐτόν καὶ τοῦ εἶπε ποῦ ἐπήγαγε.

(*) Εἶδος παιδιᾶς, ἐκ κωνοειδοῦς περίπου ξύλου στερεοῦ συνισταμένης, κοινῶς στρηφτάρι.

Ο ΜΑΥΡΙΚΙΟΣ ΕΦΙΠΠΟΣ.

— Κάμνω περιοδίαν εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀπεκρίθη τὸ παιδίον μετὰ φωνῆς γλυκείας ὁπωσούν.

— Τί ἔχεις μέσα εἰς αὐτὸ τὸ κουτί;

— Στὸ κουτί αὐτό; Pardi, εἶναι μορμώττα (marmotte).

— Μορμώττα! τί εἶναι μορμώττα;

— Τώρα θὰ ἴδῃς.

Καὶ τὴν ἐπρόσταζε νὰ χορεύσῃ ἐνώπιον τοῦ Μαυρικίου, ὅστις ἤθέλησε νὰ μάθῃ πόθεν ἔρχεται.

— Pardi! ἔρχομαι ἀπὸ τὸν τόπον μου ἀπὸ τὴν Σαβοΐαν!

Εἰς τὴν λέξιν τούτην ὁ υἱὸς τοῦ Γερβίνου συνεινέτη τοιουτοτρόπως, ὥστε τῷ ἔκοψε τὸν λόγον καὶ εἶπεν·

— Ἐρχεσαι ἀπὸ τὴν Σαβοΐαν καὶ ἐγὼ πηγαίνω ἐκεῖ!

— Τουλόγουσας! τί πηγαίνετε νὰ κάμετε εἰς αὐτὸν τὸν πτωχὸν τόπον;

— Δὲν εἶμαι τότον ἀφέντης ὅσον μὲ νομίζεις. Εἰπέ μου, φίλε μου, πόθεν ἐπέρασες καὶ ἤλθεις ἐδῶ;

— Ἐπέρασα ἀπὸ τὴν Βαλορσίνην, τὴν Χιμσούνην, Σαλλέγκην, Μαγλάνδην, Κλούζην, Πονναβίλλην... Τὸ παιδίον ἀπηρέθυσεν ὅλας τὰς πόλεις δι' ὧν διῆλθεν. Ὁ Μαυρίκιος ἔσυρε ταχέως ἐκ τοῦ κόλπου του ἓν ὠραῖον χαρτοφυλάκιον, τὸ ὁποῖον ἡ Κ. Βαράν τῷ εἶχε δώσει καὶ ἔγραψεν, ὑπαγορεύσει τοῦ μικροῦ Σαβινουδῶ, ὅλα τὰ δόματα ταῦτα, τὰ ὁποῖα ἐπανελάβε.

— Καὶ πηγαίνεις κατὰ μέρος εἰς τὴν περιοδίαν; εἶπεν ἀκολουθῶς μετὰ συμπαιδείας. Ἀρῆστες τὸν πατέρα σου;

— Εἶμαι ἀκόμη πολὺ νέος καὶ δὲν ἔμπορῶ νὰ ἀκολουθῶ τὸ ἐπάγγελμά του.

— Τί ἐπάγγελμα ἔχει;

— Κτίστης. Ὁ πατέρας μου εἶναι κτίστης. — Ὁ παππούς μου ἦταν κτίστης, καὶ ἐγὼ θὰ γίνω κτίστης, ὅταν μεγαλώσω.

— Ποῦ κατοικεῖ ὁ πατήρ σου;

— Ἐὰν μ' ἐρωτᾷτε ποῦ εἶναι, ἡ κατοικία του καὶ ἡ οἰκογένειά του, εἶναι ἐντὶν Βαλορσίνην, καθὼς εἶπα· ἀλλὰ πρὸ ἑξ ἑβδομάδων εἶναι εἰς τὴν πόλιν, ποῦ ἐκατασκευάσαν ἐκ νέου, ἐντὶν Σαλέγκην, ξεύρετε, αὐτὴ ποῦ ἐκατακαίει ὅλη καὶ ὅλη, εἶναι τώρα ἑξ μῆνες.

— Σαλέγκην! τὴν ἐκατεσκευάσαν ἐκ νέου; Ὑπάρχουν λοιπὸν πολλοὶ κτίται;

— Εἶναι τὸ ἐλάχιστον δύο χιλιάδες. ὦ! τοὺς εἶδον ἀπερνῶν. Οἱ Σαβαυδοὶ δὲν ἀρκοῦνται, ἐπροσκάλεσαν καὶ ἀπέξω.

Ἐκάστη λέξις τοῦ μείρακος ἠῤῥαυε τὴν περιέργειαν τοῦ Μαυρικίου. Τὸ παιδίον προσέθηκε·

— Ὑπάρχουν ἀγαθοὶ ἄδρες μεταξὺ αὐτῶν καὶ ὁ πατήρ μου ἔκαμε πολλοὺς φίλους. Ὅταν μ' ἐστελνε εἰς τὴν Γαλλίαν, ἤλθαν δύο τρεῖς καὶ μ' ἔδωσαν μερικὰ γράμματα διὰ τὰς οἰκίας των, ἂν ἡμπορέσω καὶ τὰς εὐρὼ εἰς τὸν δρόμον μου.

— Δεῖξέ μου τὰς ἐπιστολάς ταύτας, δεῖξέ μου τὰς, σὲ παρακαλῶ. Ἰσως ὑπάρχει καμμία ἀπὸ τὸν πατέρα μου.

— Ὁ πατέρας σας εἶναι κτίστης;

— Μάλιστα, φίλε μου, καθὼς καὶ ὁ ἐδικός σου! Σὲ παρακαλῶ δεῖξέ μου τὰς ἐπιστολάς.

Τὸ παιδίον τῷ ἔδειξε τὰ χαρτιά του, μεταξὺ τῶν ὁποίων ὁ Μαυρίκιος δὲν ἐχρειασθῇ πολλὴν ὥραν νὰ ζητῇ. Εὗρε μεταξὺ τῶν πρώτων ἐπιστολῶν μίαν διευθυνομένην πρὸς τὴν Κυρίαν Ἰουστίνην Γερβίνα, τὴν ἀποθανοῦσαν ἀνεψιάν. Καὶ ἡ γραφή! Ὁ Μαυ-

ρίκιος τὴν ἀνεγνώρισε πάραυτα. Αἱ χεῖρές του ἐτρεμον, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπληρώθησαν δακρύων. Μετὰ τινὰς ἀνάγκους διασαφῆσεις, ἔλαβε τὴν ἄδειαν νὰ ἀνοίξῃ τὴν ἐπιστολὴν, καὶ εὗρεν ἐντὸς αὐτῆς ἑτέραν δι' ἐαυτόν. Τότε τὰ δάκρυά του ἔτρεξαν μετὰ τοσαύτης ἀφθονίας, ὥστε ὁ χάρις ἔγινε καταθρεκτός. Ὁ Μαυρίκιος ὀλίγον καθυστερήσας ἠδυνήθη νὰ τὴν ἀναγνώσῃ. Ἡ ἐπιστολὴ τῷ ἑκάμην εὐμενῇ σύστασιν διὰ τὸν μικρὸν Σαβυδὸν, τῷ ἐξέθετε τρυφεροτάτας καὶ συνεπὲς συμβουλὰς ὅσας πατὴρ ἀγαθὸς ἤξεύρει νὰ ἀποτείνῃ εἰς τὸ τέκνον, τὸ ὁποῖον πιστεύει πάντοτε καλὸν υἱὸν του.

— Πόσον εἶμαι δυστυχὴς! ἀνέκραξεν οὖτος, ἐγὼ τὸν ἐλησμόνησα!

Τότε κυριεύμενος ἀπὸ ὀδύνας καὶ τύψεις συνειδήσας, μίαν μόνον συνέλαβεν ἰδέαν νὰ ἐκτελέσῃ νὰ τρέξῃ εἰς Σαλέγκην, νὰ ῥιφθῇ εἰς τοὺς πόδας τοῦ πατρὸς του καὶ νὰ τοῦ ζητήσῃ συγγνώμην.

— Καὶ πόσαι ἡμέραι ἀρκοῦν ἕως οὗ φθάσω;

— Ὅχι, πολλαί, ἐπειδὴ καὶ ἔχετε ἄλλογον.

— Δὲν εἶναι ἰδιὸν μου.

— Τὸ λοιπὸν εἰς τρεῖς ἡμέρας θὰ εἴτετε ἐκεῖ.

Ὅποιαν ὁρμὴν ἠσθάνθη ὁ Μαυρίκιος. Ἡξευρίν ἦν ποῦ εἶναι ὁ πατήρ του. Ἐγνώριζε τὴν ὁδὸν μέχρις αὐτοῦ καὶ ἦτον ἐπιπρος! Τὸν ἔχομεν ἰδεῖ τὸσον ἀδρανῆ μέχρι τοῦδε ὥστε δὲν πρέπει νὰ ἐκπλαγῶμεν δι' ὑποχωρεῖ εἰσεῖν. α Ὅχι ἐπανεῖλθω μετ' ὀλίγον, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν καὶ θέλω ἀποδόσει τὸν ἵππον· θέλω λάβει συγγνώμην ἀπὸ τὸν Κ. καὶ τὴν Κ. Βαράν. Ἐν ὑπάγω νὰ τῆς ζητήσω τὴν ἄδειαν ν' ἀναχωρήσω δὲν θέλουν μοι τὴν δώσει. Ἡ σκέψις αὕτη καὶ τὸ αἶσχος τοῦ νὰ τοῖς εἶπῃ ψεῦδος τὸν ἑκάμην νὰ εἶπῃ καὶ ἕτερον ψεῦδος μεγαλύτερον.

Ἀνεχώρησε λοιπὸν, ἀφοῦ ὑπεσχέθη εἰς τὸν μικρὸν Σαβυδὸν νὰ τὸν ἐπισκεφθῇ εἰς τὴν ἐπιστροφὴν του. Ἦθελε νὰ τὸν ἀναγκάσῃ νὰ συμμερισθῇ τὰ ἐν τῷ βαλάντιῳ του, τὸ ὁποῖον ἡ καλὴ κυρία εἶχε καλογεμίσει. Τὸ παιδίον ἀπεποιήθη τὴν προσφορὰν, εἰπὼν·

— Ἐγὼ ἐγὼ πῶς νὰ ζήσω μαζὶ μ' αὐτὴν τὴν μορμόττα, καὶ ἐλπίζω νὰ φέρω καὶ χρήματα εἰς τοὺς γονεῖς μου.

ΑΒ'.

Ὁ Μαυρίκιος ἔφιππος.

Ὁ Μαυρίκιος μετὰ τὸν ἀποχαιρετισμὸν τοῦ ἀνεχώρησε πάραυτα πρὸς τὸ μέρος ἐνθα διευθύνετο ὁ ἵππος του τὸσον χρόνον, οὐχὶ ὁμως ἀπηλλαγμένος σκέψεων ἀορίστων καὶ μελαγχολικῶν. Τὸ ἐσπέρας κατέλυσε εἰς τὸ πρῶτον ξενοδοχεῖον, εἰς ὃ τὸν ἐπεριποιήθησαν ὡς τινὰ εὐγενῆ περιηγητὴν πρὸς μέγιστον θαυμασμόν του, τοῦ ὁποίου ὁμως ἐνόησε τὴν αἰτίαν τὸ πρῶτ', ὅτε ἠθέλησε νὰ πληρώσῃ. Εὐθὺς δὲ ἐντεῦθεν ἀναχωρήσας ἐφθάσε περὶ τὸ ἐσπέρας εἰς τὴν εἰσοδὸν δάσεως τινὸς, ὅπερ ἔπρεπε νὰ διέλθῃ, ἵνα φθάσῃ εἰς τὸ χωρίον ὅπου ἐμελλε νὰ διανυκτερεύσῃ τὸ

ἐσπέρας ἐκεῖνον. Ἐννοεῖται βέβαια ὁποίας σκέψεις ἠδύνατο νὰ ἀνακυκῇ ἡ νεανικὴ ἐκείνη κεφαλὴ, εὐρισκομένη εἰς τοιαύτας περιστάσεις εἰς τοὺς τοὺς τόπους.

Αἶφνης εἰς τὸ πυκνότερον τοῦ δάσεως βλέπει ἄνδρα μοχθηρῶς ὄψεως, ὃν ἐπροσπάθει ν' ἀποφύγῃ ὁλαῖς δυνάμεσιν, ἀλλ' ὅστις ἦτο ταχύτερος αὐτοῦ.

— Τὸ βαλάντιόν σου, μικρὲ μου κύριε! εἶπεν ὁ ἀλιτήριος σταματῶν τὸν ἵππον του διὰ τοῦ χαλινοῦ.

Ὁ Μαυρίκιος, τεταραγμένος ἐκ τῆς φρίκης, ἔρριψε τὰ βλέμματά του πρὸς τὰ ὀπισθεν, ὡς διὰ νὰ καλέσῃ τὸν πιστὸν ὑπερασπιστὴν του. Ἀλλ' ἡ λήθη δὲν ὑπῆρξε μακροχρόνιος. Ὁ χυρὸς, ἔδοσε τὸ βαλάντιον, τὸ χαριέστατόν του βαλάντιον, ἀλλὰ δὲν ἐξήρκει τοῦτο εἰς τὸν ληστὴν νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ.

— Δὲν ἔχεις τίποτε κρυμμένον, τί διάβολον! ἔσας τέτοιος κύριος! εἶναι ἁμαρτία. Ἀλλὰ ἰδοὺ τὰ φορέματά σου, τὰ τόσον περίφημα. Διάβολε! αὐτὰ εἶναι ὀλοκαίνουργα! Ἐλα, μικρὲ μου κύριε, βγάλε τὰ φορέματα.

Ὁ Μαυρίκιος ἔκλαιε καὶ ἰθρύνει.

— Ἐξω ἀπὸ φωναῖς, τοῦ κακοῦ! δὲν θὰ σὲ χρησιμίσουν. Καὶ ὀγλίγωρα, ὀγλίγωρα!

Ὁ Μαυρίκιος ὑπῆκουσεν. Ὁ κακουργὸς ἀφοῦ τὸν ἐγύμνωσε, πιθανὸν νὰ εἶχε καὶ ἄλλον στυγρότερον σκοπὸν, διότι κρατῶν βᾶκτρον, εἶχεν ὑψώσει τὴν χεῖρά του κατὰ τῆς κεφαλῆς τοῦ μικροῦ, ὅτε ἤκουσεν αἰφνης ὀπισθεν τοῦ κραυγῇ. Ὁ ληστὴς ἔστρεψε τὴν κεφαλὴν πρὸς τὸ μέρος ἐκεῖνον, τὸ δὲ παιδίον εἶχε τοιαύτην παρουσίαν πνεύματος ὥστε νὰ τοῦ διαφύγῃ... ὡς μὴς ἀναρρήχόμενος ὡς ἦτο εἰς τοὺς θαμνοφυτοὺς βράχους. Ὁ ληστὴς δὲν ἠδύνατο νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ χωρὶς ν' ἀφήσῃ τὴν λείαν του καὶ τὸν ἵππον, ἐπροτίμησε νὰ πηδήσῃ ἐπὶ τοῦ ἐπιπίου καὶ ν' ἀπομακρυνθῇ.

Ἐννοεῖτε τὴν ὀδύνην ἣν τὸ Μαυρικίου, τὴν ταλαιπωρίαν καὶ πρὸ πάντων τὴν τύψιν τοῦ συνειδότης! Ἐν τῷ μέσῳ δὲ τῆς ἀγωνίας ταύτης στρέψας τὴν κεφαλὴν του εἶδε χωροφύλακα. Χωρὶς νὰ φοβηθῇ ἔτρεξε πρὸς αὐτὸν διηγούμενος συγκεχυμένως τὴν δυστυχίαν του.

— Πόθεν ἐπῆγεν ὁ ἄνθρωπος;

— Ἀπ' ἐδῶ.

Ὁ χωροφύλαξ ἔκαμην ἐν κίνημα πρὸς τὸ δεξιὸν μέρος.

— Ὁ κύριε, μὴ μ' ἐγκαταλείπῃς!

— Νὰ σ' ἐγκαταλείψω; Ὅχι, εἶναι ἀδύνατον. Πτωχὸν παιδίον! Τὰ πόδια σου εἶναι αἵματωμένα!

— Ἐπληγώην, φεύγων ἐπὶ τῶν κοπιερῶν αὐτῶν λίθων.

— Τί δυστυχία. Τὸν ἀλιτήριον, εἶδες ἐκεῖ νὰ προσβάλῃ ἓνα παιδί!

Τοιαῦτα εἰπὼν, ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἀγῆρεσε τὸ ἐκνωφίριόν του ἀπὸ τοῦ ὤμου του καὶ τὸ ἔθεσεν εἰς τοὺς τοῦ Μαυρικίου, ὃν περικαλύψας ὀλόκληρον, τὸν ἔλαβεν εἰς τὰς ἀγκάλας του καὶ ἀναβάς εἰς τὸν ἵππον του,

Μετὰ μακρὰν καὶ σιωπηρὰν ὁδοπορίαν, ἔφθασαν εἰς τὸν σταθμὸν, ὅπου ἀναψαν πῦρ, ἔδωσαν νὰ πῇ ὁ λίγον ζωμὸν εἰς τὸν Μυρρίκιον καὶ τὸν ἑβαλαν νὰ κοιμηθῇ.

ΛΓ'.

Ὁ Μυρρίκιος ἐπαυεῖται τὸν πατέρα του.

Ὁ Μυρρίκιος ἐκοιμήθη, παρελθούσης ὥρας ἀρκείας. Ἐν τῇ ἐγέρσει του τὸ πρῶτον ἀντικείμενον τὸ ὁποῖον εἶδεν, ἦτον ὁ ἵππος του, εἰς οὗ τὸ ἐφίππιον ἐκτιθέντο τὰ ὠράτιά του ἐνδύματα. Ἐνόμισεν ὅτι ὁ νεοπολιεῖ. Τῷ εἶπον ὅτι εἰς τὸν χωροφύλακα, εἰς ὁ ὠρεῖλε τὴν ζωὴν, ἐχρῶσαι τὴν νέαν ταύτην ἐκδούλει, εἶχε συλλαβῇ τὸν κακοῦργον καὶ τὸν ἵππον του. Ἐνεδύθη λοιπὸν χάριων, καὶ ἐρωτηθεὶς περὶ τοῦ ὀνόματός του, ἐκήρυξεν ὅτι ὠνομάζετο Μυρρίκιος Γερβίνος.

— Μυρρίκιος Γερβίνος! ἀνέκραξαν οἱ χωροφύλακες· ὁ υἱὸς τοῦ κτίστου;

— Ναι, κύριοι. Πῶς τὸν γνωρίζετε;

— Πραγματικῶς, τὰ χαρακτηριστικὰ εἶναι ἀκριβῆ, εἶπεν ὁ ἐνωματάρχης, ὅστις, λαβὼν χάρτην τινα, ἐφάνη πεισθεὶς.

— Ἄ! δυστυχὲς παιδίον! πόσον ἔκαμες νὰ πάσχη ὁ πατήρ σου! εἶπε σοβαρῶς τις ἔχων μύστακα ψαρόν.

— Ὁ πατήρ μου! ἡξέυρετε ποῦ εἶναι; ἡξέυρετε ποῦ εἶμαι;

— Ἡξέυρομεν ποῦ εἶναι, καὶ μετὰ δύο ὥρας θὰ τὸν εἶδῃς... Θεοῦ θέλοντος.

Αἱ τελευταῖαι αὗται λέξεις ἐπροφέρθησαν μὲ τόνον ὅστις ἔκαμε τὸν Μυρρίκιον νὰ φρεῖ.

— Ἄ! κύριε, μήπως εἶναι...

— Εἶναι ἀσθενής; ἐκ τῆς ἐνησυχίας, ἐλπίζω ὅτι ἡ παρουσία σου θὰ τὸν ἰατρεύσῃ.

Εἰς τὸ ἀκουσμα τοῦτο τὸ παιδίον ἀφῆκε κραυγὰς ὀδύνης. Ὁ τὸν ψυχρὸν μύστακα φέρων ἐπεφορέισθη νὰ τὸν παραδῶσθαι εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρός του.

— Νὰ υπάγωμεν, νὰ υπάγωμεν, ἔλεγεν ὁ Μυρρίκιος... Θεέ μου! συγχώρητόν με! ἰατρεύσέ τον! πόσον εἶμαι δυστυχής!

Ὁ Μυρρίκιος ἐμβῆκεν εἰς μικρὰν ἀμάξιον. Καθ' ὅδον ἔμαθεν ὅτι ὁ πατήρ του, εἶχε γράψαι εἰς τὸ χωρίον ἡμέρας τινὰς πρὶν ἢ καὶ αὐτὸς λάβῃ ἐπιστολὴν δι' ἣς ἐμάνθανε τὸν θάνατον τῆς ἀνεψιάς του καὶ τὴν φυγὴν τοῦ τέκνου του. Ὑποπτεύων ὅτι ὁ Μυρρίκιος ἤθελεν ἔλθαι πρὸς ἀναζήτησίν του εἶχεν εἰδοποιήσει εἰς ὅλους τοὺς σταθμοὺς τὰ χαρακτηριστικὰ τοῦ υἱοῦ του, καὶ αὐτὸς οὕτως τρέχων καὶ μὴ εὐρίσκων τὸν υἱὸν του εἶχε πέσει ἀσθενής.

Ἐπρεπε νὰ τὸν προετοιμάσωσι βαθμυδὸν εἰς τὴν χαρὰν ἣν ἐμελλε νὰ ὑποστῇ. Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος, ὅστις τῷ ἔφερε τὸν υἱὸν τῷ ἀνήγγειλε κατὰ πρῶτον, εἰ εἶχε περὶ αὐτοῦ εἰδήσεις, ὅτι ἦτο καλὰ, τῷ προσ-

ἔηκεν ὅτι τὸν εἶχεν εἰδεῖ ὁ ἴδιος, ἐπὶ τέλους τῷ εἶπεν ὅτι ὁ υἱὸς του ἦτον ἐκεῖ.

— Ὁ Μυρρίκιος! ἀνέκραξεν οὕτως καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ κρατήσῃ τὸ παιδίον περιστότερον. Ἐρρίφθη εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ πατρός του, ἔπειτα εἰς τὰ γόνατά του, ὅθεν δὲν ἤθελε πλέον νὰ ἐγερθῇ.

— Συγγνώμην! συγγνώμην! ἔλεγε μὲ φωνὴν πνιγμένην. Οἱ πατρικοὶ ἐναγκαλισμαὶ τῷ ἔλεγον ὅτι δὲν εὐρίσκετο ἐνώπιον αὐτοῦ δικαστοῦ. Ὁ Γερβίνος εἶπεν εἰς τὸν υἱὸν του. — Μυρρίκιε ὀλίγον ἔλειψε ν' ἀποθάνω. Εἰς τὴν τρομερὰν ταύτην καὶ σοβαρὰν μομφήν, τὸ παιδίον ἔελαυσε καὶ μετενόησεν.

Ἡ ἀγαλλίασις ἐπανόρθωσε τὴν ἀσθενείαν ἣν ἡ ἀγωνία τῷ εἶχε προξενήσει. Ὁ Γερβίνος ἦτο μετ' ὀλίγον εἰς κατάστασιν ν' ἀκούσῃ τὴν ἱστορίαν τοῦ Μυρρίκιου, ὅστις ἐδιηγῆθη τὰ πάντα μετ' ὅλης τῆς εὐλικρινείας του. — Καὶ ὁ καυμένος ὁ Δράκος! τί νὰ ἔγινεν; ἔλεγεν ὁ Γερβίνος, ὅστις ἦτον ἀρκετὰ εὐτυχὲς ὥστε ἠδύνατο νὰ λητμονήσῃ τὸν κύνα του.

Μετὰ ταῦτα ἐσκέφθησαν ὅτι χρεὸς των ἦτο νὰ ἐπισκεφθῶσι τὸν εὐεργέτην τοῦ Μυρρίκιου. Ἡ ἐμφάνειά των ἐνέπλησε χαρὰς τὸν πύργον, ὁ δὲ Κ. καὶ ἡ Κ. Βαρὰν, ἀφοῦ ἤκουσαν τὴν ἱστορίαν τοῦ Μυρρίκιου, τῷ ἐσυγχώρησαν τὴν ὑπόκρισιν καὶ τὴν φυγὴν μετὰ πολλῆς ἀγαθοσύνης. Ὁ θεὸς μᾶς τὸν ἀπέδωκεν, εἶπεν ἡ πυργοδέσποινα εἰς τὸν Διονύσιον Γερβίνον· δὲν θέλω σοὶ τὸν ζητήσαι· ἀλλ' ὑποσχέθητι ὅτι θὰ ἐγκατασταθῇτε εἰς τὴν γειτονίαν μας. Ὁ Μυρρίκιος, ὅστις δὲν ἠθέλησε νὰ ἦναι υἱὸς μας, δὲν θὰ ἀποποιηθῇ τοῦ νὰ ἦναι φίλος μας. Ὑποσχέθησαν ἀμφοτέροι μετ' αὐτοῦ γνωμοσύνης καὶ ἐφύλαξαν τὴν ὑπόσχεσίν των.

Μετὰ τὴν ἐπίσκεψιν ταύτην δὲν ἀπηξίωσαν τὴν πρὸς τὸν κραιπνὴν χριστουμένην ἐπίσκεψιν. Ἐκεῖ, νέα χαρὰ τοὺς ἐπρόσμενον. Ἐπανεῦρον τὸν Δράκοντα. Ἐκαστος ἐννοεῖ τὴν χαρὰν τοῦ δυστυχικοῦ ζώου!... Ἐκπληρώσαντες οὕτω καθ' ὅδον τὰ χρεὶ των ἅπαντα τῆς εὐγενείας καὶ τῆς ἀνταμοιβῆς, ὁ Γερβίνος καὶ ὁ υἱὸς ἐπανῆλθον εἰς τὸ χωρίον των. Εὗρον τὸν γείτονα ἐντελῶς ἱαθέντα ἐκ τῶν πληγῶν τοῦ Δράκοντος, τὰς ὁποίας ὑπέστη εἰς τὴν πανήγυριν. Καὶ τῷ ἐζήτησαν συγγνώμας, τὰς ὁποίας ἔπρεπε νὰ δεχθῇ. Ἐκυνόνισαν ἀκολούθως ὅλας τὰς ὑποθέσεις των, καὶ ἔπειτα ἀνεχώρησαν διὰ νὰ ἐπιστρέψωσιν εἰς τὸν πύργον τοῦ Βαρὰν. Οἱ κύριοι ἐν τούτοις εὗρον ἐντελὴ ἀνακούφισιν τῆς σκληρᾶς ἀπωλείας των, εὗρον πάντοτε χαρὰν βλέποντες τὸν Μυρρίκιον ὅστις τοὺς ἐπαρηγόρει καὶ τοὺς ὑπεστήριζε. Μετὰ παρέλευσιν ἑξ ἐνιαυτῶν ὁ Κ. Βαρὰν ἠθέλησε νὰ οἰκοδομήσῃ πύργον νέας διασκευῆς, οὗτινος ὁ Μυρρίκιος ἔκαμε τὸ σχέδιον καὶ ὁ πατήρ ἠργάσθη ὑπὸ τὰς ὀδηγίας του μὲ πλήρεις δυνάμεις. Ὁ Δράκων, παράδειγμα μακροβιότητος οὐδὲν ἦτοτον ἢ ὑπακοῆς, ἔζη ἀκόμη μέχρι τοῦδε, καὶ εὐρίσκετο ἀπαύστως εἰς τὴν γωνίαν τῆς ἐστίας.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ).